గూడుపుఠాణి

రంకిరెడ్డి రాము

రోడ్డుమీద నడుస్తున్న నేను ఉలిక్కిపడ్డాను.

నా ముందు నడుస్తున్న వ్యక్తి జేబులోంచి పర్స్ క్రింద పడింది. ఆ వ్యక్తి గమనించకుండా వెళ్ళిపోతున్నాడు. నేను ఒంగి ఆ పర్స్ తీసుకుని అతడిని పిలిచాను 'సార్' అంటూ.

అవ్యక్తి వెనక్కి తిరిగాడు.

"మీ పర్స్ జేబునుంచి పడిపోయిందండీ!" అంటూ పట్టుకెళ్ళి అతడి చేతికిచ్చాను.

ఆ వ్యక్తి సిల్క్ లాల్చీ, పంచె ధరించి వున్నాడు' కళ్ళకు గోల్డ్ ఫ్రేమ్ కళ్ళజోడు పెట్టుకుని పెద్ద ధనవంతుడిలా కనిపిస్తున్నాడు. పర్స్ చూడగానే అతడి కళ్ళు

మెరిసాయి. పర్స్ తెరచి చూసుకున్నాడు. నేనూ తొంగి చూసాను అందులోకి.

వందకాగితాల దొంతరవుంది దానిలో.

అతడు సంతృప్తిగా తలాడించి పర్స్ జేబులో పెట్టుకుని "చాలా థాంక్స్! రండి కాఫీ త్రాగుదాం" అన్నాడు.

"అబ్బే! ఒద్దండీ!" అన్నాను మొహమాటంగా.

పైకలా అన్నానేగానీ కడుపులో మంటగా వుంది భోజనంచేసి అప్పుడే రెండు రోజులయింది. ఈ నీరసం మీద అసలు బయటకు వచ్చివుండే వాడిని కాదు.

కానీ, నేను పాసయిన బి. ఏ. డిగ్రీకి ఓ సార్థకత రావాలన్నా, మండే కడుపును చల్లార్చాలన్నా నాకో ఉద్యోగం కావాలి! ఆ ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నాలు చెయ్యాలి! ఆ ప్రయత్నాల్లో భాగంగా రోజూ లైబ్రరీకి వెళ్ళి 'హిందూ' లోని వాంటెడ్ కాలమ్స్ చూడటం, నాకు సరిపోయే ఉద్యోగం ఏదైనా కనపడితే దానికో అప్లికేషన్ పడేయటం అలవాటు చేసుకున్నాను.

అలా లైబ్రరీకి వెళుతుండగానే ఈ వ్యక్తి జేబులోని పర్స్ క్రిందపడటం, అది నా కళ్ళబడటం జరిగింది.

"చూడుబాబూ! నీ స్థానంలో మరొక రెవరైనావుండి వుంటే నా పర్స్ నాకు దక్కేది కాదు. అలాగని ఈ కాఫీతో నీ మంచితనానికి వెల కడుతున్నాననుకోకు. ఏదో నా సంతృప్తి కోసం కాఫీ త్రాగుదువు గాని. పెద్దవాడిని. ఈ విషయంలో నాకు చిన్న కోరిక కాదని నా మనసు బాధ పెట్టకు బాబూ!" అన్నాడు.

నాకు ఆయన అలా బ్రతిమలాడ్డం చూసాక ఆయన

మాట కాదన్నందుకు చాలా సిగ్గు పడ్డాను.

"సరే! పదండి" అని ఆయనను అనుసరించాను.

ఇద్దరం 'వోల్గా' రెస్టారెంట్‌లోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాం. ఆయన ఏవో టిఫెన్లు ఆర్డర్ చేసాడు.

"నీ పేరేమిటి బాబూ?" అడిగారు ఆయన.

"విజయ్" అన్నాను ముక్తసరిగా.

"ఏంచేస్తున్నావ్?" మళ్ళీ అడిగారు.

"ఉద్యోగం కోసం వేటాడుతున్నాను" అన్నాను· డిగ్రీ ఫస్ట్‌క్లాస్‌లో పాసయి ఏడాది కావస్తున్నా ఉద్యోగమే దొరకలేదనే కసి అంతా ఆ మాటల్లో కుదిస్తూ.

"ఏం చదివావు?"

చెప్పాను.

"చూడు నాయనా! నిన్ను చూస్తుంటే చాలా అభిమానం, నిజాయితీ కలవాడిగా కనిపిస్తున్నావు. ఓ ఉద్యోగం ఇప్పిస్తాను. చేస్తావా?" అడిగాడు ఆయన.

నా కళ్ళు ఆనందంతో మెరిసాయి. ఆయన మాటలు అమృతం తాగినట్లనిపించాయి. నమ్మలేనట్లు చూసాను ఆయనవైపు.

"ఏం విజయ్! చేస్తావా?" అన్నారాయన మళ్ళీ.

నోట మాటరాక చేస్తానన్నట్లుగా తలూపాను.

కాఫీ త్రాగి బయటకు వచ్చాక ఓ రిక్షాని పిలిచారు. ఇద్దరం ఎక్కి కూర్చున్నాక రిక్షా బయలుదేరింది. ఆయన చెప్పిన డైరెక్షన్ల ప్రకారం రిక్షా మారుతీ నగర్‌లోని 2-30-1 నెంబర్ ఇంటి ముందాగింది.

రిక్షాదిగి డబ్బులిచ్చేసాక ఆ ఇంటిలోనికి నడిచారు. నేను ఆయన్ను అనుసరించాను.

పైకి ఇల్లులావుంది కానీ, అది ఆఫీస్. బయట ఓ ప్యూన్ యూనిఫారమ్ వేసుకుని నిలబడి వున్నాడు.

నన్ను తీసుకొచ్చినాయన్ను చూడగానే ప్యూన్ నమస్కారం పెట్టాడు. ఆయన హుందాగా తలవూపి లోనికి నడిచారు.

లోపల పెద్ద హాలుంది. దాన్ని అందమైన ప్లైవుడ్‌తో నాలుగు భాగాలుగా పార్టీషన్ చేసారు. మొదటి గదిలో రెండు కుర్చీలు వున్నాయి. ఓ టేబుల్ మీద రెమిగ్టన్ టైప్ మిషన్ వుంది. దానిముందున్న కుర్చీలో ఓ ఇరవై ఏళ్ళ అందమైన యువతి కూర్చుని ఏదో టైప్ చేస్తోంది.

రెండో టేబుల్ మీద ఫైళ్ళను పరిశీలిస్తున్నాడు ఓ వ్యక్తి. ఆగదికి ఎడమవైపు ఓ డోర్, కుడివైపు మరో డోర్ ప్లైవుడ్‌తో చేసినవి వున్నాయి.

నన్ను తీసుకువచ్చిన వ్యక్తి కుడివైపు వున్న డోర్ తెరచుకుని వెనక్కి తిరిగి నన్ను రమ్మన్నట్లు సైగ చేసారు.

నేను ఆయన్ను అనుసరించాను.

ఆ గదిలో ఓ గాడ్రేజ్ టేబుల్, దాని వెనుక ఓ రివాల్వింగ్ చైర్ వున్నాయి. చైర్‌లో నలభై ఏళ్ళ వ్యక్తి కూర్చుని ఏదో వ్రాసుకుంటున్నాడు. బహుశా ఆఫీసర్ అయి వుంటారనుకున్నాను.

ఆఫీసర్ నన్ను తీసుకొచ్చి నాయన్ను చూడగానే కుర్చీలోంచి లేచి "సదాశివంగారా! నమస్కారం. ఏమిటి చాలా కాలానికి దయచేశారు?" అంటూ ఆహ్వానించాడు.

అప్పుడే తెలిసింది నాకు ఈయన పేరు సదాశివం అని. సదాశివంగారు ఓ కుర్చీలో కూర్చుని నన్నో కుర్చీలో

కూర్చోమన్నారు.

"ఇతడు నాకు బాగా కావలసిన వ్యక్తి. బి. ఏ. ఫస్ట్ క్లాస్‌లో పాసయ్యాడు. మన ఆఫీస్‌లో ఏదైనా పోస్ట్ ఖాళీగా వుంటే..."

"మీరు చెప్పటమూ, నేను కాదనటమూనా? అయినా మీరు అలా అడగకూడదు. నన్ను ఆజ్ఞాపించాలి!" అంటూ ఆఫీసర్ టేబుల్ మీద కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు.

మరు నిముషంలో గదిలో ప్యూన్ ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"గుర్నాథంగారినిలా రమ్మను" అని ఆజ్ఞాపించాడు ఆఫీసర్.

కొద్ది నిముషాల తర్వాత ఓ వ్యక్తి స్వింగ్ డోర్ తెరుచుకుని లోపలకు ప్రవేశించాడు.

"చూడండి గుర్నాథంగారూ! ఈయన రేపటినుంచి మన ఆఫీస్‌లో పని చేస్తారు. మొన్న ఖాళీ అయిన సీట్ ఈయనకు ఇవ్వండి. టైపిస్ట్‌తో అప్పాయింట్ మెంట్ ఆర్డర్ టైప్ చేయమని చెప్పండి. ఇప్పుడే జాయినింగ్ రిపోర్టు ఇస్తారు" అన్నారు.

ఆ తర్వాత పనులు చకచకా జరిగిపోయాయి. జాయినింగ్ రిపోర్టు వ్రాసాక కూడా నాకు అంతా కలలా అనిపించింది.

ఏడాదినుంచి విశ్వప్రయత్నాలు చేసినా రాని ఉద్యోగం ఆఫ్టరాల్ చిన్న ఉపకారం చేసినందువలన, కనీసం నా డిగ్రీ సర్టిఫికెట్లన్నా చూడకుండా వచ్చింది.

అన్నీ పూర్తయ్యాక "రేపటినుండి రెగ్యులర్‌గా వచ్చేయండి ఆఫీస్‌కి. మీరేం చెయ్యాలో గుర్నాథంగారు చెప్తారు. మిగిలిన ఆఫీస్ స్టాఫ్‌కికూడా రేపే పరిచయం

చేస్తాను. ఉదయం పది గంటలకల్లా వచ్చేయండి'' అన్నారు ఆఫీసర్.

నేను కృతజ్ఞతగా నమస్కారించాను.

సదాశివంగారు లేచి ఆఫీసర్‌కి థాంక్స్ చెప్పి బయటకు నడిచారు.

కొంతదూరం నడిచాక "మీకు నా కృతజ్ఞతలు ఎలా చెప్పాలో తెలియటంలేదండీ!'' అన్నాను.

ఆయన నా భుజం తట్టి "నిజాయితీగా నీ వుద్యోగం చేసుకుని నీతోపాటు నాకూ పేరు తీసుకురా! అదే నాకు కృతజ్ఞతలు చెప్పినట్లవుతుంది'' అన్నారు.

నేను ఆయన్నుండి శలవు తీసుకుని రూమ్‌కి బయలు దేరాను.

నేను పుట్టినసంవత్సరానికి మా నాన్న గుండెపోటుతో చనిపోయాడు. మాకేమీ ఆస్తిపాస్తులు లేకపోవటంవలన అమ్మ నన్ను చాలా కష్టాలుపడి చదివించింది. మా పెద నాన్నగారు బాగా స్థితిపరులు. ఆయన భార్యావిధేయుడు. భార్యకు తెలియకుండా నా చదువుకి ఆయన అప్పుడప్పుడు సాయం చేసేవారు.

మా పెదనాన్నగారికి పిల్లలు లేరు. ఆయనకు నన్ను దత్తత చేసుకోవాలని వుండేదట. కానీ ఆయన భార్య అది పొసగనివ్వక ఆమె తరఫు బంధువుల కుర్రాడిని తెచ్చుకుని దత్తత చేయించిందట.

ఆ తర్వాత నా కాలేజీ చదువుకోసం మేము ఆ వూరు వదిలి ఇక్కడకు వచ్చేసాం. నేను శ్రద్ధగా చదివటం వలన డిగ్రీలో స్కాలర్‌షిప్ సంపాదించుకుని చదువు గట్టెక్కించాను.

డిగ్రీ రిజల్ట్ రాగానే అమ్మకూడా తన పని అయిపోయి నట్లు ఈ లోకంనుంచి తప్పుకుంది.

2

మర్నాడు తొమ్మిది గంటలకల్లా వున్న బట్టలలోనే కాస్త మంచివి తొడుక్కుని ఆఫీస్‌కి బయలుదేరేను.

నాకు చాలా ఆనందంగా వుంది. ఈ రోజు నేను కొత్తగా ఉద్యోగంలో ప్రవేశించబోతున్నాననే వూహ నన్ను ఉత్తేజితుణ్ని చేస్తోంది.

మారుతీనగర్ వెళ్ళేసరికి పావు తక్కువ పదయింది. నడక వేగం పెంచాను.

మరో అయిదు నిమిషాల్లో ఆఫీస్ ముందున్నాను. ఆఫీస్ తలుపులకు తాళం వేసివుంది. ఇంకా టైం కాలేదని ఎవరూ రాలేదేమోనని అక్కడే నిల్చున్నాను.

మరో అరగంట గడిచింది. ఎవరూ రాలేదు. నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగావుంది. నన్ను పది గంటల కల్లా రమ్మన్నారు ఆఫీసర్. మరి పదిన్నరయినా కనీసం ప్యూన్ కూడా రాడేం? ఈ రోజున శలవా? శలవైతే నన్నెందుకు రమ్మన్నారు. శలవు సంగతి నాతో చెప్పటం మర్చిపోయారా?

ఆలోచిస్తున్న నేను ఆ ఇంటి గోడకున్న చిన్న బోర్డ్ చూసి వులిక్కిపడ్డాను.

"టు లెట్" బోర్డ్ అది.

అదెలా సంభవం? నిన్న ఆఫీస్ వున్న ఇంటికి ఈరోజు టు లెట్ బోర్డ్? నాకు బాగా గుర్తుంది. నిన్న ఇదే ఇల్లు. డోర్ నెంబర్ కూడా గుర్తు పెట్టుకున్నాను.

అక్కడే గేటుకు మేకులతో కొట్టివున్న చిన్న రేకు ముక్క మీద వున్న డోర్ నెంబర్ చూసాను దగ్గరకెళ్ళి.

అదే డోర్ నెంబర్ 2-30-1.

ఆఫీస్ వేరే చోటికి షిఫ్టు చేసారా? మరైతే నిన్న ఆ విషయం నాతో చెప్పటం మర్చిపోయారా?

ఇంతలో ఎవరో వ్యక్తి రోడ్డుమీద వెళ్తుంటే పిల్చాను. "ఎక్స్‌క్యూజ్ మి. ఈ ఇంట్లో ఆఫీస్ ఒకటి ఉండాలి! దాన్ని ఎక్కడకు మార్చారు?" అడిగాను.

అతడు నన్ను ఎగాదిగా చూసి "ఎప్పటి మాట మీరడిగేది?" అన్నాడు.

"నేను నిన్న చూశాను. ఆఫీసులో నాకు ఉద్యోగం ఇచ్చి ఈ రోజునుంచి డ్యూటీలో జాయిన్ అవమన్నారు. నిన్నవున్న ఆఫీస్ ఈరోజు లేదు. ఇదే డోర్ నెంబర్ నాకు బాగా గుర్తు" అన్నాను.

అతడు నవ్వేడు. "చూడు మిస్టర్ నేనీ వీధిలో పధ్నాలుగు సంవత్సరాలనుంచీ వుంటున్నాను. ఈ పధ్నాలు గేళ్ళలోనూ ఈ ఇంట్లో ఎవరూ ఏ ఆఫీసు పెట్టలేదు. దీన్లో రెండు నెలల క్రితంవరకూ ఓ రిటైర్డ్ తాసిల్దార్ వుండేవారు. ఆయన ఖాళీ చేసాక అంటే రెండు నెలల నుంచీ ఈ ఇల్లు ఖాళీగా వుంది.

ఈ ఇంటి యజమానులు దీన్ని అద్దెకిచ్చే వ్యవహారం నాకే అప్పగించారు. ఈ ఇంటి తాళాలు ఎప్పుడూ నా దగ్గరే వుంటాయి. మనిద్దరి మధ్య ఇంత సంభాషణ జరిగింది కనుక ప్రస్తుతం మనం స్నేహితులం. నీ శ్రేయస్సు కోరే స్నేహితుడుగా నీకో సలహా ఇవ్వదలచుకున్నాను. అదేమిటంటే వెంటనే వెళ్ళి మెంటల్ హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ అయిపో! వస్తాను" అంటూ విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

నేను అవాక్కయి నిల్చుండిపోయాను. నా మెదడు గిర్రున తిరగసాగింది. నిజంగా నాకేమైనా పిచ్చిపట్టిందా? లేదు... లేదు...ఇదే డోర్ నెంబర్! ఇదే ఇల్లు!

మరి అతడు రెండు నెలలనుంచీ ఇల్లు ఖాళీగా వుందంటాడేం?

పిచ్చి పట్టిన వాడిలా మారుతీ నగర్ అంతా తిరిగేసాను, నేను పొరబడ్డానేమోనని. కానీ, ఆ నెంబర్‌తో మరో ఇల్లెలా వుంటుంది? పోనీ, ఆ ఇంటిని పోలిన మరో ఇల్లుకూడా నాకెక్కడా కనిపించలేదు.

తిరిగి తిరిగి కాళ్ళు లాగుతుండగా, మెదడు పని చేయటం మానేసాక రూమ్‌కి తిరుగు ముఖం పట్టాను.

3

"హల్లో విజయ్!"

లైబ్రెరీలో పేపర్ చదువుతున్న నేను ఉలిక్కిపడి తలెత్తాను.

ఎదురుగా ఎవరో అపరిచిత వ్యక్తి నిలబడి వున్నాడు. నా వంక చూసి చిరునవ్వు నవ్వుతున్నాడు.

"ఎవరు మీరు? నన్నేనా ఇప్పుడు పిలిచింది?" అడిగాను.

అతడి ముఖంలో ఆశ్చర్యం కొట్టొచ్చినట్టు కనిపించింది.

"అదేమిటి విజయ్! నన్ను గుర్తుపట్టనేలేదా! నీ ప్రాణ స్నేహితుడినే అంత తేలికగా మర్చిపోయావా? నేను చలాన్ని" అన్నాడు.

"క్షమించాలి! నేను మిమ్మల్ని చూడటం ఇదే మొదటిసారి. కనీసం ఇంతకు ముందెప్పుడూ మిమ్మల్ని చూసిన గుర్తుకూడా లేదు" అన్నాను.

నాకంతా అయోమయంగా వుంది. నిన్నటి ఆఫీస్ గందరగోళం నుంచి ఇంకా తేరుకోలేదు. మళ్ళీ ఇదేదో షాక్!

"మీ పేరు విజయేనా?" అడిగాడు ఎదుటి వ్యక్తి.

"ఔను" ముక్తసరిగా జవాబిచ్చాను.

"మరి నన్ను గుర్తుపట్టలేదంటావేం? అయిదేళ్ళు కలిసి చదువుకున్నాం. ఆ మాత్రం గుర్తించలేనా నిన్ను?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడా వ్యక్తి.

"చూడండి మిస్టర్ చలం. నాకేమీ మతిమరుపు లేదు. నా పేరు తెలుసుకుని నేను మీకు తెలిసున్నట్టుగా మీ రెండుకు నాటకమాడుతున్నారో నాకర్థం కావటం లేదు. బహుశా నానుంచి మీరేదో కోరుకుంటున్నారనుకుంటాను. నేను నిరుపేదను. పైపెచ్చు నిరుద్యోగిని. నావల్ల మీకు జరిగే వుపకారం ఏమీ వుండదనే నేననుకుంటున్నాను. ఒకవేళ నాచేతుల్లో వుంటే ఆపనేమిటో చెప్పండి నిరభ్యంతరంగా చేసిపెడ్తాను. అంతేగాని నేనేదో మీకు తెలిసినట్లు, మనం ప్రాణస్నేహితులమైనట్లు అబద్ధం చెప్పి నాబుర్ర పాడు చేయకండి" అంటూ విసురుగా లేవబోయాను.

"విజయ్! ఏదో స్నేహితుడివి. చాలా కాలానికి కలిసావన్న ఆనందంతో పలుకరించాను. మరి నీ మనసులో ఏముందో ఈ విధంగా మాట్లాడుతున్నావు. మద్రాస్ వెళ్ళి కీల్పాక్ మెంటల్ హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ అయితే మంచిది. గుడ్ బై" అని వెళ్ళిపోయాడు.

ఏమిటిది? ఏం జరుగుతోంది నాకు? ఎవరీ వ్యక్తి? ఎంత గుర్తు తెచ్చుకుందామన్నా జ్ఞాపకం రావటంలేదు. కనీసం

ఎప్పుడూ చూసిన గుర్తైనా లేదు. నాతో అబద్ధం ఎందుకు చెబుతాడు? నాకేమైనా అవుతోందా?

ఆలోచనల్తో మెదడంతా మొద్దుబారిపోగా, నీరసంగా రూమ్ వైపు అడుగులు వేసాను.

4

అభిమానం విడిచి షావుకారు చిదానందంగారి బట్టల కొట్లో పద్దులు వ్రాయటానికి కుదిరాను. నెలకు వంద రూపాయలు జీతం. ఆ ఉద్యోగంలో కుదిరాక కనీసం రోజుకో పూటైనా భోజనం చేయగలుగుతున్నాను. రోజూ ఓ రెండు గంటలు పనుంటుంది నాకు కొట్లో.

మరో గంట లైబ్రరీలో గడుపుతున్నాను. మిగిలిన సమయంలో నాకు మారుతీనగర్ లోని 2-30-1 ఇల్లు, చలం గుర్తుకొస్తున్నారు ఎక్కువగా. నిజంగా నాకు పిచ్చి ఎక్కిందా? లోకంలో ఇటువంటి అనుభవాలు ఎవరికైనా జరుగుతాయా? అని ఆలోచిస్తాను.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం మెస్ లో భోజనం చేసి పన్నెండు ప్రాంతంలో రూమ్ కి చేరుకున్నాను. తలుపులు లోపలివైపు గడియవేసి చాపమీద నడుం వాల్చాను. పది నిముషాలు గడిచాక తలుపు తట్టిన చప్పుడయింది. నా రూమ్ కి ఎవరొచ్చారా అని ఆశ్చర్యపోతూ వెళ్ళి తలుపు తీసాను.

ఎదురుగా ఇరవై ఏళ్ళ యువతి చేతిలో సూట్ కేస్ తో నిలబడి వుంది. ఆమెను ఇంతకు ముందెప్పుడూ చూడలేదు నేను.

"ఎవరు కావాలండీ?" అన్నాను, బహుశా ఎవరిల్లో అనుకుని పొరబడి నా రూమ్ తలుపు తట్టిందనుకుంటూ.

ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి. "నేనేం పాపం చేసాను విజయ్! ఎందుకు నన్నిలా బాధ పెడుతున్నావ్? అనుక్షణం నన్నిలా చిత్రవధ చేసేకన్నా ఒక్కసారే నీ చేతో గుక్కెడు విషం యిస్తే ఆనందంగా కన్ను మూస్తాను. అంతేగాని, నన్ను తెలియనట్టు నటించి బాధ పెట్టకు" అందా యువతి.

నాకు ముచ్చెమటలు పట్టేసాయి. మళ్ళీ ఈ కేసేమిటి? ఈమెను చూడడం ఇదే మొదటిసారి. మరి నా పేరుతో సంబోధిస్తుందేం? ఎలా తెలిసింది నా పేరు? ఏమిటసలు ఈవిడ ఉద్దేశం?

"చూడమ్మా! నువ్వెవరో నాకు తెలియదు. బహుశా నన్నెవరో అనుకొని పొరబడివుంటావు. నా పేరు నువ్వన్నట్టుగానే విజయ్! కానీ ఇంతకు ముందు నిన్నెప్పుడూ నేను చూడలేదు. నాకు తెలిసి నిన్ను చిత్రవధ పెట్టనూ లేదు. దయచేసి ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపో!" అన్నాను సాధ్యమైనంత సౌమ్యంగా.

ఆమె సూట్‌కేస్ క్రింద పెట్టేసి, వొంగి నా కాళ్ళు రెండూ పట్టేసుకుంది, గట్టిగా ఏడుస్తూ.

నేను తత్తర పడ్డాను. నడివీధిలో, మిట్ట మధ్యాహ్నం నా రూమ్‌కి ఓ యువతి రావటమే కాక, నా కాళ్ళమీద పడి ఏడుస్తుంటే... చూసే వాళ్ళేమనుకుంటారు? అనుకుని కంగారుగా అటు ఇటు చూసాను. అప్పటికే వీధిలో వాళ్ళు నలుగురైదుగురు ఆశ్చర్యంగా రోడ్డుమీద నిలబడి చూస్తున్నారు మమ్మల్ని.

ఆమె ఏడుస్తూ కొంచెం పెద్ద స్వరంలో "తెలియక నేనేదైనా తప్పు చేసివుంటే నన్ను మనస్ఫూర్తిగా

క్షమించు విజయ్! తల్లీ తండ్రీ లేని అనాథను నన్ను నమ్మి నా సర్వస్వం అప్పగించాను. నన్ను గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకుని, నాతో కొన్నాళ్ళు సంసారం చేసి ఇప్పుడిలా మొహం చాటేయడం నీకు ధర్మం కాదు. నువ్విప్పుడు నన్ను తిరస్కరి స్తే నాకు చావు తప్ప గత్యంతరం లేదు. చెప్పు విజయ్! నన్నేం చేయమంటావ్? చావమంటే— ఈ క్షణమే—నీకళ్ళముందే—ఇక్కడే—తల పగల గొట్టుకుని ఛస్తాను'' అంది.

నెమ్మదిగా రోడ్డుమీద జనం పోగవసాగారు. వెర్రెత్తి పోతోంది నాకు. నిజంగా నేను నేనేనా? నా పేరు విజయేనా? మరేమిటీ ఇంద్రజాలం? ఈ సంఘటనలకు అంతెక్కడ?

''ఏమిటమ్మా? ఎవరు నువ్వు? ఏంజరిగింది?'' అంటూ వచ్చాడు మారూమ్ ఓనర్.

''చూడండి బాబూ! మీరే న్యాయం చెప్పండి. నేనో అనాథను. నా తల్లితండ్రులెవరో నాకు తెలియదు. అనాథాశ్రమంలో పెరిగి అక్కడ నేర్చుకున్న టైలరింగ్ తో బ్రతుకు గడుపుకొస్తున్నాను. అప్పుడే అంటే సంవత్సరం క్రిందటే ఈయనతో పరిచయం అయింది. కొంతకాలానికి ఆ పరిచయం ప్రేమగా రూపొందింది. ఆవేశం హద్దులు దాటి, మాకు దొరికిన ఏకాంతాన్ని ఇద్దరం దుర్వినియోగం చేసుకున్నాం.

''పెళ్ళి చేసుకోమని అడిగాను. తనకు ఉద్యోగందొరికే వరకూ పెళ్ళి చేసుకోనన్నారు. అప్పటికే కాలుజారటం వలన నేను తొందరపెట్టాల్సి వచ్చింది. అడగ్గా, అడగ్గా కొంతకాలానికి గుళ్ళో పెళ్ళిచేసుకున్నారు నన్ను.

"ఓ రెండు నెలలు బాగానే వున్నారు. ఆ రెండు నెలలూ టైలరింగ్ చేసి నేనే పోషిస్తూ వచ్చాను. ఈయన ఉద్యోగంకోసం తిరుగుతుండే వారు. అకస్మాత్తుగా ఓ రోజున ఇంటికి రాలేదు. ఎందుకు రాలేదోనని నేనుచాలా కంగారు పడ్డాను.

"ఆ రాత్రంతా నిద్రపోకుండా ఈయన రాకకోసం ఎదురు చూసాను. ఇంకెక్కడ వస్తారు? నన్ను పెళ్ళిచేసు కోనంటే ఉద్యోగంలేదని చేసుకోనంటున్నారనుకు నే దాన్ని. కానీ, నామీద మోజు తీరిపోయి పారిపోయారను కోలేదు అప్పుడు. ఈ వూళ్ళో వుంటున్నారని మొన్ననే తెలిసింది. కానీ కరెక్టు అడ్రస్ తెలియలేదు.

"నిన్న ఈ వూరు వచ్చాను. నిన్నటినుంచి వూరంతా గాలించాను ఈయనగారి కోసం. ఈ రోజు కనిపించారు. వెనకాలే పడి వచ్చాను. మీరంతా పెద్దలు. న్యాయం ఆలోచించండి. నాలాంటి అమాయకురాలి బ్రతుకేమై పోవాలి? మీ రంతాకలసి నా సంసారం నిలబెట్టాలి!' అంటూ చేతులు జోడించి చెప్పిందామె.

"అబద్ధం! అంతా కట్టు కథ" శక్తికొద్ది అరిచాను. ఒక్కొక్క సంఘటన జరుగుతుంటే నా మెదడులోని రక్తనాళాలు పగిలిపోతున్నట్లనిపిస్తోంది. ప్రపంచమంతా గిర్రున తిరుగుతున్నట్లు అనిపించింది.

"చూడమ్మాయ్! ఇతడు ఈ రూమ్‌లో ఆరు నెలలనుంచీ వుంటున్నాడు. గదిలోకి వచ్చేముందు తను ఒంటరివాడినని తల్లి, తండ్రి ఎవరూ లేరని చెప్పాడు. నువ్వువచ్చి అతడి భార్యనంటున్నావు. మరి మీ ఇద్దరికీ పెళ్ళయినట్లుగా ఋజువులేమైనా వున్నాయా?" అన్నాడు నా రూమ్ ఓనర్.

"బుజువులా...!" అని ఓక్షణం ఆలోచించి "ఆ వుంది. పెళ్ళయ్యాక మేమిద్దరం కలిసి తీయించుకున్న ఫోటో వుంది. చూపిస్తానుండండి" అని సూట్ కేస్ తెరిచిందామె.

థాంక్ గాడ్! ఇక నేను ప్రమాదంనుంచి బయట పడ్డట్లే! ఈమె ఎవరో పిచ్చిదై వుంటుంది. ఈ దెబ్బతో అంతా తేలిపోతుంది. పదిమందిలోనూ పెట్టిన నా పరువు, ప్రతిష్ట మళ్ళీ సంపాదించుకోగలను. ఈ పిచ్చిది నాభార్య కాదని నిరూపించబడ్డ మరుక్షణం గుమ్మంలోంచి బయటకు గెంటెయ్యాలి అనుకున్నాను.

ఆమె సూట్ కేస్ లోంచి ఓ ఫోటో తీసి మా రూమ్ ఓనర్ కిచ్చింది. ఆయన ఆశ్చర్యంగా దాన్ని చూసాడు. కొంత సేపటికి, దాన్ని అక్కడ మూగివున్న జనమంతా ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకళ్ళుగా చూడసాగారు.

చూసిన వాళ్ళంతా నోళ్ళు వెళ్ళబెడుతున్నారు. నాకు ఆ ఫోటోలో ఏముందో అర్థంకాక అయోమయంలో పడ్డాను. తిరిగి తిరిగి చివరకు అది నా చేతిలోకి వచ్చింది. ఫొటోలోకి చూసాను.

అదిరిపడ్డాను!

ఫోటోలో నేను, నా ప్రక్క ఆమె మెడలో దండలతో నిలవుడివున్నాం. బస్ట్ సైజుకి తీసిన ఫోటో అది!

పరీక్షగా చూసాను.

ఏమాత్రం సందేహం లేదు. అందులోవున్నది నేనే! ఎలా...? ఎలా జరిగిందిది? నాకు తెలియకుండా నన్నూ ఈమెను కలిపి దండలతో ఫోటో ఎలా తీయగలిగారు? ఎవరీమె? నిలబడలేక నీర్సంగా అరుగుమీద కూర్చొని గోడకు జారబడి కళ్ళు మూసుకున్నాను.

"డామ్ రాస్కెల్! నెమ్మదైనవాడు, మంచివాడు అనుకున్నాను ఇన్నాళ్ళూ. ఇంత మోసగాడని కలలో కూడా అనుకోలేదు. పెళ్ళిచేసుకుని మోజు తీరిపోయాక వదిలేసాడన్నమాట" అంటున్నాడు మా పక్కింటాయన.

ఇక మిగిలిన వాళ్ళంతా మాట్లాడ్డం మొదలుపెట్టారు.

ఆ మాటలు వింటుంటే వున్నపాటున అలా భూమిలోకి కూరుకుపోతే బావుండుననిపించింది. తల బ్రద్దలై చచ్చిపోతే హాయిగా వుండుననిపించింది. కానీ ఏదీ జరగలేదు.

నేను కళ్ళు తెరిచాను. మా రూమ్ యజమాని ఆమె సూట్ కేస్ చేత్తో పట్టుకుని "లోపలకు రామ్మా!" అంటూ నా గదిలోకి వెళ్ళారు.

ఆమె నా వైపు ఒకసారి చూసి తల దించుకుని లోపలకు వెళ్ళింది.

5

కొంతసేపటికి జనం అంతా సర్దుకున్నారు. అంతవరకూ వాళ్ళన్న మాటలకు ఆత్మహత్య చేసుకుందామనిపించింది. కానీ, ఈ మిస్టరీ ఏమిటో విడగొడితేనేగానీ నాకు శాంతి లేదు.

లేచి నెమ్మదిగా గదిలోకి వెళ్ళాను. ఓ మూలగా కూర్చున్న ఆమె నన్ను చూడగానే చటుక్కున లేచి నిల్చుంది.ఆమె పతిభక్తికి నాకు నవ్వువచ్చింది."కూర్చో" అన్నాను తీవ్రంగా.

ఆమె బెదురుచూపులు చూస్తూ నిలబడే వుంది.

"నా ముద్దుల శ్రీమతిగారూ! తమ పేరేమిటో తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాను వెటకారంగా.

మళ్ళీ ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి "ఏమండి!

ఏమిటీ అన్యాయం? ఇంకా ఎందుకిలా నటిస్తారు? నావలన ఏదైనా పొరపాటు జరిగుంటే క్షమించమంటున్నానుగా" అంటూ మళ్ళీ నా కాళ్ళమీద పడింది.

పవిత్రమైన ఆమె భారత నారీ ధర్మాన్ని చూసి నవ్వాలో, ఏడవాలో అర్థం కాలేదు నాకు.

"ఆల్ రైట్. నువ్వు నా పెళ్ళానివే! కాదనను. కానీ నీ పేరు మర్చిపోయాను.దయచేసి నీ పేరు తెలియజేస్తావా?" అన్నాను.

ఆమె ఇంకా ఏడుస్తూ "మన పెళ్ళయిన కొత్తలో వసంతా, వసంతా అంటూ ఒక్క క్షణంకూడా నన్నువిడిచి వుండే వారు కారు. ఇప్పుడేమో అంతా మర్చిపోయినట్లు పేరేమిటని అడుగుతున్నారా?" అంది.

ఓహో! ఈవిడగారి పేరు వసంతన్నమాట. "చూడండి వసంతగారూ..." అన్నాను.

మళ్ళీ ఆమె గొల్లుమంది."ఏమిటండీ ఈ చిత్రవధ..." అంటూ ఏదో అనబోయింది.

నేను మధ్యలో ఆమెను అడ్డుకుని "అరెరే! పొరపాటయింది వసంతా! చాలా కాలానికి కలుసుకున్నాం కదా! మర్చిపోయి వసంతగారూ! అన్నాను. ఇకనుంచి వసంతనే అంటానులే! చూడు వసంతా!"

చూసింది.

"మనిద్దరం భార్యాభర్తలమని నువ్వే వుద్దేశంతో పది మందిలోనూ చెప్పావో నాకు తెలియలేదు. ఆ ఫోటో కూడా ఎలా సృష్టించావో నా కర్థం కావటం లేదు. నేను చాలా పేదవాడిని. నాపొట్ట పోషించుకోవటమే చేతగాని వాడిని. మరి. నువ్వు ఏం ఆశించి నా దగ్గర చేరావో

నా కర్థం కావటం లేదు. దయచేసి ఇప్పుడైనా నిజంచెప్పు అన్నాను అనునయంగా.

ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసింది నా వైపు.

"మీరీ మాటలు నిజంగా మనస్ఫూర్తిగా అంటున్నారా? మన పెళ్ళికి ముందు మీరుచెప్పిన తీయటి మాటలన్నీ మర్చిపోయారా? అసలు నేనే గుర్తులేనా?" అంది.

"ఔను. నిన్ను చూడటం ఇదే ప్రథమం" అన్నాను.

"అయ్యో! భగవంతుడా! ఏమిటిలా మరిపోయారు? మీ మతిగాని చలించిందా? పిచ్చి పట్టిందామీకు?" అంది వసంత ఏడుపు స్వరంతో.

'పిచ్చి' అన్నమాట వినగానే తగ్గిపోయాను.

ఈ మాట ఈ మధ్య చాలాసార్లు విన్నాను.

మొదటగా 2_30_1 ఇల్లు గురించి ఎవరోవ్యక్తిని అడిగితే అతడు పిచ్చిఆసుపత్రిలో చేరమని సలహా ఇచ్చాడు. ఆ తరువాత చలం అనే వ్యక్తి నా స్నేహితుడినన్నాడు. కాదనేసరికి మెంటల్ హాస్పటల్‌లో జాయిన్ అవమన్నాడు.

ఇప్పుడు వసంతా అదేమాట అంటోంది.

నిజంగా పిచ్చిపట్టిందా నాకు?

ఏమీ చేతకానివాడిలా 'షటప్' అని గట్టిగా అరిచి బయటకు వచ్చేసాను, విసురుగా.

6

నా రూమ్ చుట్టుపక్కలవున్న పెద్ద మనుషులకు భయపడి వసంతను నా రూమ్‌లోనే వుంచుకోవాల్సి వచ్చింది, నా కిష్టం లేకపోయినా. పగలంతా తిరిగి, తిరిగి రాత్రికి రూమ్‌కిచేరి అరుగుమీద పడుకునే వాడిని.

వచ్చిన రోజునే వసంత బజారుకెళ్ళి వంటకు కావాల్సిన సామగ్రి, రెండు మడతమంచాలు కొనుక్కొచ్చింది.

“వీటన్నిటికీ డబ్బెక్కడిది?” అడిగాను కోపంగా.

వసంత నవ్వి “నా దగ్గరవుంది లెండి” అని మాత్రం అంది.

ఆ రోజునుంచి మెస్ భోజనం మానేసి ఇంట్లోనే వసంత చేతికూడు తినసాగాను. వసంత దగ్గర ఎంత డబ్బుంటుంది? ఆ డబ్బు అయిపోయాక ఎక్కడ నుంచి తెస్తుంది? నేను మాత్రం పైసాకూడా ఇవ్వదల్చుకోలేదు.

రోజూ పగలంతా బయట తిరిగేవాడిని. ఆ రోజు తల నొప్పిగా వుందని మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకే రూమ్‌కి జయలుదేరాను.

నేను వీధి మలుపు తిరిగి కొంతదూరం నడిచేసరికి నా రూమ్‌నుండి ఓ వ్యక్తి బయటకువచ్చి వడివడిగా నడుచు కుంటూ నన్ను దాటుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

నాకు వసంతమీద అనుమానం వచ్చింది.

ఎవరితడు? నా ఇంటికెందు కొచ్చాడు? వసంతకు ఇత డికీ ఏమిటి సంబంధం?

రూమ్‌కి వెళ్ళేసరికి వసంత కూర్చుని బియ్యంలో రాళ్ళు ఏరుతోంది.

“ఇప్పుడు ఇంటికివచ్చి వెళ్ళిందెవరు?” సూటిగా అడి గాను.

వసంత వులిక్కిపడి, తమాయించుకుంది జవాబుమాత్రం ఇవ్వలేదు.

మళ్ళీ అదేప్రశ్న రెట్టించాను.

"నా స్నేహితురాలి భర్త" అంది ఎలాంటి తొణుకు బెణుకు లేకుండా.

"ఎందుకొచ్చాడు?"

"నేను టైలరింగ్ చేసేటప్పుడు నా స్నేహితురాలు నా దగ్గర వందరూపాయలు అప్పు తీసుకుంది. అదివ్వటానికొచ్చాడతను" అంది.

జరుగుతున్న దంతా ఫజిల్ లా వుంది నాకు.

ఈ సంఘటన గురించి ఆలోచించటంతో తలనొప్పి ఎక్కువైనా ఇంట్లో వుండలేక బయటకు వచ్చేసాను.

7

ప్రతిరోజూ ఉదయం పదిగంటలకు చిదానందంగారి షాప్ కి వెళతాను. అక్కడ పని పూర్తయ్యేసరికి పన్నెండు గంటలవుతుంది. ఆ రోజు అలవాటుగా చిదానందంగారి షాపుకు బయలుదేరాను.

కొంత దూరం వెళ్ళేసరికి ఓ వ్యక్తి నా ఎదురుగా వచ్చాడు.

"మీ పేరు విజయ్ కదూ?" అన్నాడు.

నా తల తిరగసాగింది. మళ్ళీ ఏదో కొత్త కాంప్లికేషన్ లా వుంది.

"ఔను" అన్నాను, తరువాత అతడు చెప్పబోయేదేమిటా అని భయపడుతూ.

"మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి!" అన్నాడావ్యక్తి.

"చెప్పండి" అన్నాను.

"ఇక్కడ కాదు. పార్క్ లో కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం. రండి" అన్నాడు.

"క్షమించాలి! నాకు వేరే పని వుంది. మీరేదైనా చెప్ప

దల్చుకుంటే ఇప్పుడే చెప్పండి. నాకు టైమ్‌లేదు'' అన్నాను చిరాకుగా.

''మీ జీవితానికి సంబంధించిన ఓ ముఖ్యమైన విషయం వినాలని మీకుంటే నాతో రండి. లేదంటే మీయిష్టం'' అని ఆవ్యక్తి వెళ్ళిపోసాగాడు.

జీవితానికి సంబంధించిన ముఖ్యమైన విషయం అనగానే నాలో ఇంట్రస్టు కలిగింది. చిదానందంగారి షాప్‌కి వెళ్ళటానికి ఓ గంట ఆలస్యమయినా కొంపమునిగి పోయేదేమీ లేదు.

''ఆగండి. నేనూ వస్తున్నాను'' అని అరిచాను.

ఆ వ్యక్తి ఆగాడు.

ఇద్దరం కలిసి పార్క్‌కి వెళ్ళాం. పార్క్‌లో ఖాళీగా వున్న స్థలంలో ఇద్దరం చతికిలబడ్డాం.

''ఇప్పుడు చెప్పండి'' అన్నాను.

''మిమ్మల్ని చూస్తుంటే చాలా మంచివారిలా కనిపిస్తారు'' అన్నాడా వ్యక్తి.

నేనేమీ మాట్లాడ లేదు. వింటున్నాను అతడు చెప్పేదాన్ని.

''చూసేవాళ్ళు మిమ్మల్ని చాలా సంస్కారం గలవారు అనుకుంటారు'' అన్నాడు మళ్ళీ.

అయినా జవాబు చెప్పలేదు నేను.

''మీ అసలు స్వరూపం చాలామందికి తెలియదు.''

నాకు విసుగుపుడుతోంది అతడి మాటలు వింటుంటే. లేచి వెళ్ళిపోదామనిపిస్తోంది. కానీ, అతడు నా జీవితానికి సంబంధించిన ముఖ్యమైన విషయం ఏదో చెప్తానన్నాడు. అదేదో వినిపోదామన్న కుతూహలం నన్ను బలవంతంగా

అక్కడ కూర్చోబెట్టింది.

అప్పుడు చెప్పాడు అతడు అటంబాంబు.

"మీరు హంతకులని ఎవరికీ తెలియదు. మీకు, నాకు తప్ప" అన్నాడు.

తల దిమ్మెక్కిపోయింది నాకు. ఏమిటి ఇతడంటున్నది? నేను హంతకుడినా? రోడ్డుమీద చీమ కనపడితే ముందుకి వేయబోయిన కాలు వెనక్కి తీసేసుకుంటానే? అటువంటి నేను హంతకుడినా? ఇతడు బహుశా జోక్ చేస్తుండొచ్చను కున్నాను.

ఆదే అడిగాను అతడిని.

"జోక్ చేస్తున్నారా?"

అతడు నవ్వేడు "మీరు నీలకంఠాన్ని మొన్నరాత్రి హత్య చేసారనేది జోకా?"

"షటప్! హాస్యానికికూడా ఓ హద్దుంటుంది, పైగా మనిద్దరం ఇంతకుముందు వరకూ అపరిచితులం. ఇకనైనా మీ వేళాకోళం కట్టిపెట్టి అసలు విషయం ఏదైనావుంటే చెప్పండి. లేదంటే నా దారిన నేనుపోతాను" అన్నాను సీరియస్‌గా.

"మిస్టర్ విజయ్! మీతో పరిహాసాలు ఆడటానికి నేను మీకు బావమరిదినీ కాను, మావగారినీ కాను. మీరా హత్య చేస్తుంటే నేను కళ్ళారా చూసాను. ఆఫ్‌కోర్స్! నేనలా అన్నంత మాత్రాన మీరెలాగూ నమ్మరు. అందుకే నేను చూసిన ఆ అద్భుత దృశ్యాన్ని అందంగా కెమేరాలో బంధించాను," అంటూ జేబులోంచి ఓ కవర్ తీసి నా చేతికిచ్చాడు.

నేనా కవర్ అందుకుని ఓపెన్ చేసాను. అందులో ఓ

ఫోటో వుంది. ఆ ఫోటోలో...

అంతు తెలియని అగాధాల్లోకి జారిపోతున్నట్లనిపించింది నాకు. ఆకాశం, పార్కులోని చెట్లు విరిగిమీద పడుతున్నట్లనిపించింది. కొంత సేపటికి ఫోటో మసగ్గా కనిపించ సాగింది.

ఆ ఫోటోలో ఓ వ్యక్తి చచ్చిపడున్నాడు. అతడి గుండెల్లోంచి రక్తం కారుతోంది. గుండెల్లో దిగబడివున్న కత్తి పిడి పట్టుకొని ఆ శవంముందు ఒంగి శవంకేసి క్రూరంగా చూస్తున్నాను నేను.

మరింత పరీక్షగా చూసాను ఫోటో వైపు.

సందేహం లేదు. ఆ ఫోటోలో వున్నది నేనే! అంటే ఆ హత్యచేసింది నేనేనా! ఎప్పుడు చేసాను? ఎవర్ని చేసాను? ఎందుకు చేసాను?

అతడు నవ్వుతున్నాడు "ఇప్పుడైనా అర్ధమైందా మిస్టర్ విజయ్? ఈ క్షణంలో నిన్ను పోలీసులకు పట్టించగల సమర్థత ఈ ఫోటోద్వారా నాకుందని తెలుసుకున్నావు కదూ!" అన్నాడు.

ఈ ప్రపంచమంతా ఏకమై నాకేదో ద్రోహం చేయబోతున్నట్లనిపించింది. ఏం జరుగుతోంది నాకు? నాకు తెలియకుండా ఈ సంఘటనలన్నీ ఎలా జరుగుతున్నాయి?

"ఇంతకూ నన్నేం చెయ్యమంటావ్?" అసహనంగా అన్నాను.

"గుడ్! అలా దారికిరా! నీ లాంటి కుర్రాళ్ళు నాకు చాలా అవసరం. ఇకనుంచి నువ్వు నేను చెప్పినట్లు నడుచుకోవాలి! నెలకు రెండు వేలు జీతం ఇస్తాను. రెండు రోజుల్లో నువ్వేం పని చేయాలో మా మనిషి ఒకడు తెలియజేస్తాడు.

ఇక నువ్వు వెళ్ళొచ్చు" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి లేస్తూ.

"ఇంతకూ మీ పేరు?" అన్నాను.

"అనవసరం. త్వరలో ప్రోగ్రామ్ నీకు అందుతుంది. దాని ప్రకారం అన్నీ సవ్యంగా చేసుకుపో! ఏ మాత్రం అవక తవకలు జరిగినా ఈ ఫొటో పోలీసులకు అందుతుంది. నువ్వు కటకటాల వెనక్కి చేరుకుంటావ్?" అని వెళ్ళి పోయాడా వ్యక్తి.

తలంతా భారంకాగా నెమ్మదిగా చిదానందంగారి షాప్ వైపు అడుగులు వేసాను.

షాప్‌లోకి అడుగు పెడుతుండగా గడియారం పద కొండు కొట్టింది.

"ఏం విజయ్! మళ్ళీ వచ్చావు?" అన్నారు చిదానందం గారు.

నేను ఆశ్చర్యపోయాను మళ్ళీ రావటమేమిటాని "ఏమి టండీ మీర నేది?" అన్నాను.

"ఇంతకు ముందేగా నువ్వొచ్చి, ఈ రోజు ఒంట్లో బాావుండలేదు అకౌంట్ రేపు వ్రాస్తాను,అని చెప్పి వెళ్ళావు మళ్ళి వచ్చావేం?" అన్నారు చిదానందంగారు.

"నేనింతకు ముందొచ్చానా? ఇంపాజబుల్! బహుశా మీరు పొరపడి వుంటారు. నేనిదే రావటం ఈ వేళ షాప్‌కి" అన్నాను.

"చూడు విజయ్. రోజూ నిన్ను బాగా అబ్జర్వ్ చేస్తు న్నాను నేను. అటువంటప్పుడు నీ విషయంలో పొరపాటు పడగలనా? పైగా ఇంతకు ముందుకూడా ఇదే డ్రెస్ వేసు కొచ్చావు. అయినా, నువ్వీమధ్య అదోలా వుంటున్నావు. ఏదో నీలోనువ్వే గొణుక్కుంటున్నావు. ఎందుకైనా మంచిది. ఓసారి మెంటల్ హాస్పిటల్‌లో చెకప్ చేయిం

చుకో!" అన్నారు చిదానందంగారు.

మెంటల్ హాస్పిటల్ పేరు వినపడగానే చల్లబడి పోయాను. ఆలోచిస్తూ రోడ్డుమీదకు వచ్చాను.

ఇదివరకు ఏదో పుస్తకంలో చదివాను. కొంతమంది వ్యక్తులు నిద్రలో లేచి ఏవేవో చేసి మళ్ళీ వచ్చి నిద్ర పోతుంటారట. తెల్లారాక రాత్రి జరిగింది వాళ్ళకసలు గుర్తుండదు. అలాంటి స్లీప్ వాకర్‌నా నేను? నిద్రలో హత్య చేసానా?

అదే నిజమనుకుంటే సదాశివంగారు, 2-30-1 సంఖ్యేమిటి? వసంత గొడవేమిటి? ఇంతకుముందు చిదానందం గారి దగ్గరకు నేను వెళ్ళటమేమిటి?

అసలు నాకు కన్‌ఫ్యూజన్ ఎప్పటినుంచి మొదలైందో ఆలోచించసాగాను.

కరెక్ట్! ఆ రోజు సదాశివం కనిపించాడు. అతడు తనంత తానే నాకుద్యోగం ఇప్పిస్తానని ఓ ఆఫీస్‌కి తీసుకెళ్ళాడు. అక్కడ ఆఫీస్, ఆఫీసర్, క్లర్కులు, టైపిస్ట్, ఫ్యాన్ అందరూ వున్నారు. నాకక్కడ ఉద్యోగం ఇచ్చారు. మర్నాడు ఆ ఇంటికి వెళితే అక్కడ ఆఫీస్ లేదు.

మారుతీనగర్‌లోని 2-30-1 నెంబర్ ఇంటికోసారి వెళ్ళి చూసివస్తే మంచిదేమో!

అనుకున్నదే తడవుగా మారుతీనగర్ బయలుదేరాను. ఆ ఇంటిదగ్గర నిలబడి డోర్‌నెంబర్ చూసాను. అదే ప్లేస్‌లో అలాగే వుంది డోర్‌నెంబర్. 2-30-1. లోపలకు చూసాను.

వరండాలో పడక కుర్చీలో ఓ నడివయసు వ్యక్తి

కూర్చుని వున్నాడు. ఇంతకు ముందు 'టులెట్' బోర్డు వున్నవైపు చూసాను. అక్కడ ప్లాస్టిక్ నేమ్ ప్లేట్ వుంది. దానిమీద 'డాక్టర్ శర్మ, ఎమ్. బి. బి. యస్. జనరల్ హాస్పిటల్' అని వుంది.

ఇందులోకి ఈ డాక్టర్ అద్దెకు వచ్చాడా?

గేటు తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళాను. కుర్చీలో కూర్చున్నాయన నన్ను చూసి "ఎవరు కావాలండీ!" అన్నాడు.

"నా పేరు విజయ్!" అన్నాను.

"కూర్చోండి" అంటూ ఎదురుగావున్న మరో కుర్చీ చూపించాడు.

కూర్చుని "మీరీ ఇంట్లోకి వచ్చి ఎన్నాళ్ళయింది?" అని అడిగాను.

"నిన్ననే" జవాబిచ్చాడు.

"ఒక్కసారి లోపలకు వెళ్ళి మీ ఇల్లు చూడవచ్చా?" అడిగాను.

ఆయన మొహం ఆశ్చర్యంగా పెట్టాడు. "దేనికి?" అడిగాడు.

"చిన్న పనుంది ప్లీజ్! మీరు నా వెంటనే వుండండి. లోపల ఓసారి చూసి వెళ్ళిపోతాను" అన్నాను ప్రాధేయ పూర్వకంగా.

ఆయన విచిత్రంగా చూసి, "ఉండండి. ఇప్పుడే వస్తాను" అంటూ లోపలకు వెళ్ళాడు.

బహుశా ఈయనకు అందమైన కూతుళ్ళు వుండి వుంటారు. వాళ్ళు నా కంట బడకుండా ఏ పెరట్లోకో పంపించెయ్యాటానికి వెళ్ళుంటాడు.

పదినిముషాలు గడిచాక తిరిగి వరండాలోకొచ్చి "రండి" అన్నాడు.

నేను ఆయన్ను అనుసరించాను.

ముందు పెద్ద హాలు. ఇంతకుముందు నేను వచ్చినప్పుడు ఈ హాల్లోనే పార్టిషన్ చేసి ఆఫీస్ ఎక్విప్‌మెంట్‌తో వుంది. ఆ హాలు ప్రక్కనే మరో మూడు గదులున్నాయి. ఆ గదులను చూడాల్సిన అవసరంలేదు. ఖచ్చితంగా ఇంతకుముందు నేను వచ్చిన ఇల్లిదే! మరి అతడెవరో ఈ ఇల్లు అంతకుముందు రెండు నెలలుగా ఖాళీగా వుందన్నాడు.

ఏమిటీ గూడుపుఠాణీ?

ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుని ఆయనకు 'థాంక్స్' చెప్పి బయటకు వచ్చాను.

8

ఈ మిస్టరీ తేలాలంటే, నా చేతుల్లో వున్న ఒకేఒక ఆధారం వసంత.

ఆమెనుంచే ఎలాగైనా ఈ రహస్యం ఏమిటో తేల్చుకోవాలి! ఎలా? ఆమెను ఎన్ని రకాలుగా అడిగినా మౌనం తప్ప మరేమీ జవాబు చెప్పటంలేదు. ఇంకా గట్టిగా కసిరితే, 'మీరు మారిపోయారు' అంటూ ఘొల్లుమంటుంది.

అక్కడకే చాలాసార్లు ఆమెను నిశితంగా పరిశీలించాను. మామూలు సంసార స్త్రీలా ఇంట్లో పని, పాటలు చేసుకోవటం, మార్కెట్‌కి వెళ్ళి కూరగాయలు అవీ తీసుకురావటం చేస్తుంది. ఇంతవరకూ తనను ఒక్క పైసాకూడా అడగలేదు. ఇరుగు పొరుగువాళ్ళను మంచి చేసుకుంది బాగా.

చుట్టుపక్కల ఆడవాళ్ళందరికీ ఇప్పుడు వసంత అంటే ప్రాణం. మళ్ళీ నేను వసంత ఎవరో నాకు తెలీదన్నా

నంటే పరిసర ప్రాంతంలోని జనం నన్ను చావబాదటం ఖాయం. అంతగా అకట్టుకుందామె వాళ్ళను.

నా అంతట నేనుగా ఏ విషయమూ తేల్చుకోలేను. కాలం గడిచేకొద్దీ దానంతటదే తెలియాలి! కానీ, ఈలోపు నన్ను మెంటల్ హాస్పటల్లో చేర్చరు కదా!

అక్కడక్కడ తిరిగి రాత్రి ఏడుగంటలకు రూమ్‌కి చేరాను. నన్ను చూడగానే మంచంమీద పడుకుని వార పత్రిక చదువుతున్న వసంత లేచి భోజనం వడ్డించసాగింది.

నేను డ్రెస్ మార్చుకుని, లుంగీ వేసుకుని పెరట్లోకి వెళ్ళాను, కాళ్ళు కడుక్కోవటానికి.

పెరట్లో బకెట్, చెంబు వున్నాయి. సబ్బులేదక్కడ. రోజూ పెట్టే సబ్బు ఆ రోజు పెట్టటం మర్చిపోయినట్లుంది వసంత. సబ్బుకోసం గదిలోకి వెళ్ళబోతున్న నేను చటుక్కున ఆగిపోయాను.

లోపల వసంత చేతిలో ఏదో పొట్లం వుంది. ఆమె దాన్ని విప్పింది. లోపల తెల్లటి పౌడర్ ఏదో వుంది. ఆ పౌడర్‌ని కంచం ప్రక్కనేవున్న మంచినీళ్ళ గ్లాస్‌లో కలిపింది.

ఇదంతా నేను చూడటం ఆమె గమనించలేదు. నేను వెంటనే వెనక్కు తిరిగి పెరట్లోకి వచ్చేసాను. ఏం చేస్తోంది వసంత? ఆ పౌడర్ ఏమిటి? విషమా? నన్ను చంపదల్చుకుందా? అందువల్ల ఆమెకు కలిగే ఉపకారం ఏమిటి?

నా రూమ్‌లో నావి నాలుగు జతల బట్టలు తప్ప మరేమీ లేవు, విలువైనవి. కనీసం చేతికి వాచీ, ఉంగరం కూడా లేవు. మరి నన్ను చంపితే, ఆమెకు కలిగే లాభం

ఏమిటి? ఏమీ వుండదు, నాకు తెలిసినంతవరకూ.

అంటే___ఆ పౌడర్ ప్రాణాలు తీసేది అయి వుండక పోవచ్చు. మరేమిటి? బహుశా మత్తుమందు అయి వుంటుంది! అది త్రాగి నేను స్పృహ తప్పాక యేదో జరుగుతుంది. ఏమిటది?

చటుక్కున నాకో విషయం గుర్తు వచ్చింది.

రోజూ నేను భోజనంచేసి పడుకోగానే మత్తుగా నిద్ర పట్టేస్తుంది, ఈ మధ్య. బాగా తెల్లవారితేనేగాని మెలుకువ రావటంలేదు. ఇదివరకైతే రాత్రి పదిగంటలకు పడుకుంటే మధ్యలో ఖచ్చితంగా ఒకటి, రెండు సార్లయినా మెలుకువ వచ్చేది.

కానీ, వసంత వచ్చిన దగ్గర్నుంచి భోజనం చేసిన వెంటనే, ఎనిమిదిగంటలకే మత్తుగా నిద్ర పట్టేయటమూ తెల్లారాక గాని మెలుకువ రాకపోవటమూ జరుగుతుంది.

అంటే... ప్రతిరోజూ నాకిచ్చే మంచినీళ్ళల్లో మత్తు మందు కలుపుతోందా వసంత?

లోపల ఏదో పాత్ర శబ్దమైతే... ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుని, కాళ్ళు కడుక్కుని లోపలకు వెళ్ళాను. భోజనం వడ్డించి వసంత నా దగ్గర వుండదు రోజూ. పెరట్లోకి వెళ్ళి, అరటిచెట్టుదగ్గర కూర్చుంటుంది.

అక్కడ కూర్చుంటే నేను కనపడను ఆమెకు. గ్లాసులో వున్న మంచినీళ్ళు తూముదగ్గర వొంపేసి, గ్లాసు శుభ్రంగా కడిగి, శబ్దం కాకుండా కుండలో నీరు మళ్ళీ ముంచుకున్నాను.

ఈ రాత్రి ఏమైనా సరే, నిద్ర నటించి ఏం జరుగుతుందో గమనించాలి. నాకు నిజంగా పిచ్చి పట్టించిన ఈ

సంఘటనల అంతరార్థం ఏమిటో తేల్చుకోవాలి అని నిర్ణయించుకుని నెమ్మదిగా భోజనం ముగించాను.

అలవాటుగా ఓ మంచం, దుప్పటి, దిండు తీసుకుని అరుగుమీదకు వెళ్ళి పడుకున్నాను.

ఆలోచనల్తో తలంతా వేడెక్కిపోయింది. వసంత తలుపులు జారవేసి లోపల పడుకుంది. నేను ఎక్కువగా కదలకుండా నిద్ర నటిస్తున్నాను.

ఎదురుగావున్న ఇంట్లోంచి గోడ గడియారం ఎనిమిది కొట్టింది.

చెవిదగ్గర దోమలు 'ఝుంయ్' మంటూ రొద పెడుతున్నాయి. రోజూ మత్తుమందు ప్రభావంతో ఒళ్ళు తెలియకుండా నిద్ర పోతుండటంవలన ఈ దోమలబాధ తెలియటం లేదు.

లోపల వసంత కదిలిన జాడ లేదు. నేను పొరపడ్డానా? అది మత్తుమందు కాదా? అయితే మరేమిటి?

9

గడియారం పది కొట్టింది.

మరో పావుగంటకు గదితలుపు తీస్తున్న శబ్దం ఐంది. కళ్ళు మూసుకుని ఊపిరి బిగపట్టాను. మళ్ళీ తలుపుమూసిన చప్పుడు వినిపించింది. ఓ కన్ను సగం తెరిచి చూసాను. వసంత తలుపు గొళ్ళెం పెడుతోంది.

వసంత ఓసారి అటు ఇటు చూసి రోడ్డుమీదకు నడిచి, ఎడమవైపుకి వెళ్ళింది. ఆమె వెళ్ళిన కొంతసేపటికి నేను దుప్పటి తీసుకుని భుజాలచుట్టూ కప్పుకుని రోడ్డుమీదకు వచ్చాను.

వసంత వడివడిగా నడుచుకుంటూ వెళ్తోంది.

నేనూ ఆమెను అనుసరించాను.

ఆమె ఒక్కసారికూడా వెనక్కు తిరిగి చూడలేదు. తన నెవరైనా వెంబడిస్తున్నారనే అనుమానంకూడా లేనట్లుంది ఆమెకు.

ఇరవైగజాల దూరంనుంచి నిశ్శబ్దంగా అనుసరిస్తున్నాను వసంతను. రోడ్డుమీద ఫస్ట్ షో చూసివచ్చే జనం అప్పుడప్పుడు నడిచో, రిక్షామీదో ఎదురవుతున్నారు. అంతకు మించి జనసంచారం లేదు.

దాదాపు ఓ అరగంట నడిచి ఊరి చివరగావున్న భవంతిలోకి వెళ్ళింది. నేను కాస్సేపు బయటే నిలబడిపోయాను.

కొంతసేపయ్యాక లోపలకు తొంగిచూసాను. బయట రెండు కార్లు ఆగివున్నాయి. భవంతిలో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. ఎవరూ లేరని నిర్ణయించుకున్నాక చప్పుడు చేయకుండా లోపలకు వెళ్ళాను.

మెల్లిక్కి మెయిన్ డోర్ నెమ్మదిగా తోసాను. లోపల గడియవేసినట్లుంది, తెరుచుకోలేదు. ఏం చేయాలో కాస్సేపు తోచలేదు. నెమ్మదిగా చెట్ల మధ్యనుంచి నడుస్తూ భవంతి వెనకవైపు చేరుకున్నాను.

చీకట్లో చుట్టూ చూస్తున్న నాకు వాటర్ పైప్ కనపడింది లీలగా.

జాగ్రత్తగా ఆ పైప్ పట్టుకుని పైకి ఎక్క నారంభించాను. అలవాటు లేని పనవటంవలన చేతులు నొప్పి పుడుతున్నాయి. సగందూరం ఎక్కాక క్రిందికి చూస్తే కళ్ళు తిరిగినట్లయి, క్రింద పడిపోతానేమోనని భయం వేసింది.

ఈ రాత్రే అసలు మిస్టరీ ఏమిటో తెల్సుకోవాలనే కృతనిశ్చయంతో వుండటంవలన పట్టుదలతో ఎక్కసాగాను.

ఎలాగైతేనేం కష్టపడి పైకి చేరుకున్నాను. కాస్సేపాగి ఆయాసం తీర్చుకుని చుట్టూ చూసాను.

ఆవైపు రెండు గదులున్నాయి. ఓ గది తలుపు నెమ్మదిగా తోసాను. తెరుచుకోలేదు. రెండో గదితలుపు గెంటగానే తెరుచుకుంది, నిశ్శబ్దంగా.

ఆ గదిలో——ప్రక్క గదుల్లోంచి వస్తున్న కాంతి కొద్దిగా పడుతోంది. అది స్టోర్ రూమ్‌లా వుంది. బల్లలు, కుర్చీలు, టీపాయ్‌లు వున్నాయి.

ఆ గదికి అవతలివైపు తలుపులున్నాయి. అంటే—— మిగిలిన గదుల్లోకి ఈ గదినుంచి కనెక్షన్ వుందన్నమాట. ఆ తలుపు లాగాను. రాలేదు. తలుపుకి చెవి ఆనించి ఆ గదిలోంచి ఏమైనా వినిపిస్తుందేమోనని ప్రయత్నించాను. ఎవరివో మాటలు వినిపిస్తున్నాయి, నెమ్మదిగా.

క్షణంసేపు ఏంచేయాలో పాలుపోలేదు. తలెత్తి పైకి చూసాను. పైన వెంటిలేటర్ వుంది.

చుట్టూ చూసాను. ఓ మూలగావున్న కుర్చీ ఆకర్షించింది నన్ను. శబ్దం చేయకుండా దాన్ని ఎత్తిపట్టుకుని వెంటిలేటర్ క్రింద పెట్టాను. నెమ్మదిగా దాని పైకెక్కి చూసాను. వెంటిలేటర్ ఇంకా ఎత్తులో వుంది.

మళ్ళీ క్రిందకు దిగి ఆ ప్రక్కగావున్న ఓ పీటను కుర్చీమీద పెట్టి ఎక్కాను. ఈసారి కరెక్ట్‌గా వెంటిలేటర్ ఎత్తుకి సరిపోయింది.

లోపలకు నా దృష్టి సారించాను.

అక్కడున్న కుర్చీలలో నలుగురు కూర్చుని ఏవో మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ళను పరీక్షగా చూసాను.

చివరగా కూర్చున్న వ్యక్తిని చూడగానే అదిరిపడ్డాను. కళ్ళు నులుముకుని చూసాను. అక్కడ...అక్కడ... నేను కూర్చునివున్నాను.

నేను ఇక్కడుంటే—అక్కడెలా కూర్చున్నాను?

ఛ! ఛ! నిజంగా నాకు పిచ్చెక్కినట్లుంది. లేకపోతే మరీ పామరుడిలా ఆలోచిస్తున్నాను. అక్కడ కూర్చున్న వ్యక్తి ముమ్మూర్తులా నన్నే పోలివున్నాడు. ఆ ఒడ్డు, పొడవు అంతా నాలానే వున్నాడు. నేను వేసుకున్న బట్టలే వేసుకున్నాడు.

అంటే...సరిగ్గా నాలాంటి వ్యక్తినే తయారు చేసారన్నమాట. హత్య చేస్తుండగా తీసిన ఫోటోలో వ్యక్తి ఉదయం చిదానందంగారి షాప్‌లోకి నాకంటే ముందుగా వెళ్ళిన వ్యక్తి ఇతడేనన్నమాట.

అతడి ప్రక్కన కూర్చున్న వ్యక్తికి సుమారు ఏభై ఏళ్ళుంటాయి. అతణ్ని నేనెప్పుడూ చూడలేదు. అతడి ప్రక్కన 25 ఏళ్ళ యువకుడు కూర్చున్నాడు. అతడినీ ఇదే మొదటిసారి నేను చూడటం.

అతడి ప్రక్కనే కూర్చునివుంది వసంత.

10

ఉదయం పది గంటలైంది.

అప్పుడే స్టేషన్‌లోకి అడుగుపెట్టిన నన్ను చూసి, ఇన్‌స్పెక్టర్ లేచి నిల్చుని సాదరంగా ఆహ్వానించాడు.

"ప్లీజ్ టేక్ యువర్ సీట్" అన్నాడు ఎదురుగా వున్న సీట్‌ని చూపిస్తూ.

కూర్చున్నాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఎవరోన్ని పిలిచి రెండు కూల్‌డ్రింక్‌లు తెమ్మన్నాడు.

నాకీ సస్పెన్స్ భరించలేనిదిగా వుంది.

"ఎందుకు సార్ నన్ను పిలిపించారు? వాళ్ళు దొరికారా?" అడిగాను.

"అంతా దొరికారు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఎవరు వాళ్ళు?" అడిగాను.

"వాళ్లెవరో చెప్పేముందు మీకో శుభవార్త చెప్పాలి!" అన్నాడు నవ్వుతూ ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఏమిటది?" అడిగాను.

"మీ రిప్పుడు లక్షాధికారులు" అన్నాడు.

ఆశ్చర్యపోయాను. నేను లక్షాధికారినా? ఎలా? అదే ప్రశ్న ఆయన్ను అడిగాను.

ఆ రాత్రి ఊరు చివర భవంతిలో వసంతవాళ్ళను చూసాక చివరలో వాళ్ళు మాట్లాడుకున్నదాన్నిబట్టి మర్నాటి రాత్రికూడా వాళ్ళక్కడ సమావేశం కాబోతున్నారని తెలుసుకున్నాను.

జాగ్రత్తగా మళ్ళీ ఆ భవంతిలోంచి బయటపడి మర్నాడు ప్రొద్దుటే పోలీస్‌స్టేషన్‌కు వెళ్ళి అంతకుముందు వరకూ నాకు జరిగిన విచిత్ర సంఘటనలన్నీ చెప్పి ఆ రాత్రి కూడా వాళ్ళు అక్కడ సమావేశం కాబోతున్నారనే విషయంకూడా చెప్పాను.

ఈ రోజు ఉదయం ఇన్‌స్పెక్టర్ నన్ను రమ్మని కబురు చేస్తే వచ్చాను స్టేషన్‌కు.

ఇంతలో డ్రింక్స్ వచ్చాయి. అవి త్రాగాక మొదలు

పెట్టాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“మీ పెదనాన్నగారికి సంతానం లేదు. ఆయనకు మీరంటే చాలా ఇష్టం. అప్పుడప్పుడు మీకు ధనసహాయం కూడా చేస్తుండేవారు. ఆ తరువాత మీరు ఈ ఊరు వచ్చేయడంతో మీకు, ఆయనకు దాదాపు సంబంధాలు తెగిపోయినట్లే.

“సంతానం లేనందువల్ల ఎవరినైనా దత్తత చేసుకోవాలనే ఆలోచన వచ్చింది మీ పెదనాన్నగారికి. ఆయనకు మీమీదే ఆలోచన. కానీ, మీ పెద్దమ్మగారికి మీరంటే యిష్టంలేదు. ఆవిడ మాటంటే మీ పెదనాన్నగారికి వేదవాక్కు. ఆమె ఇష్టప్రకారం ఆవిడ చెల్లెలు కొడుకుని దత్తత చేసుకున్నారు.”

“చేతిలో డబ్బు ఆడటంతో మీ పెదనాన్నగారు దత్తత చేసుకున్న వాసు చెడు అలవాట్లకు లోనయ్యాడు. డబ్బు బాగా దుర్వినియోగం చేస్తున్నాడని మీ పెదనాన్నగారికి తెలిసి ఎన్నోసార్లు మందలించారు. అయినా అతడు దారికి రాలేదు. తను చేసే పనులకు మీ పెద్దమ్మగారి మద్దతు వుండటంతో అతడికి హద్దు, ఆపూ లేకుండా పోయింది.

“కొంతకాలానికి మీ పెదనాన్నగారికి విసుగుపుట్టి అతడి చేతికి డబ్బు అందనివ్వకుండా చేసారు. అలా చేసినా మీ పెదనాన్నగారికి తెలియకుండా ఆయన భార్య డబ్బు ఇస్తుండేవారు. అదీ సరిపోకపోతే ఆయన పేరుమీద అందినంతవరకూ అప్పులు చేసాడు.

“ఈ విషయంకూడా తెలిసింది ఆయనకు. తన తర్వాత ఆస్తంతా దుర్వినియోగం కాబోతుందని అర్థమయింది ఆయనకు. దానికితోడు ఆయన ఆరోగ్యం నానాటికీ క్షీణి

స్తోంది. ఆ పరిస్థితుల్లో, ఆయన బాగా ఆలోచించి ఆస్తంతా మీ పేరున వ్రాసారు. విల్లు వ్రాసిన రెండురోజులకు ఆయన చనిపోయారు. మొన్న రాత్రి ఊరు చివర బిల్డింగ్ లో వసంత, మీ వేషంలో వున్నతను, మరో కుర్రాడు కాక నాలుగవ వ్యక్తి వున్నాడు చూసారా? అతడే ఈ మిస్టరీ కంతటికీ మూలకారణం."

"ఎవరతను?" అడిగాను.

"మీ పెదనాన్నగారి లాయర్. విల్లు ఆ విధంగా వ్రాసాక, ఆయన మీ పెద్దమ్మగారితోను, వాసుతోను జరిగిన విషయం చెప్పాడు. వాళ్ళు ముగ్గురూ కలిసి ఓ బ్రహ్మాండమైన ప్లాన్ వేసారు."

నా కిదంతా కలలా అనిపించసాగింది. ఇన్స్పెక్టర్ ఒక్కో విషయం చెబుతుంటే మతి పోతోంది.

"చట్ట ప్రకారం ఆస్తి మీది. మీ తరువాత వారసుడు, అంటే మీరు విల్లు వ్రాయకుండా చనిపోయారనుకోండి, అప్పుడు ఆస్తంతా వాసుకి దక్కుతుంది. అంటే మరో విధంగా చెప్పకోవాలంటే, ఆస్తి వాసుకి దక్కాలంటే మిమ్మల్ని చంపాలి. కానీ, మీరు హత్య చేయబడితే పోలీసులకు అనుమానం డైరెక్టుగా వాళ్ళమీదకే పోతుంది. అప్పుడే ఆ లాయర్ బుర్ర ఈ మాస్టర్ ప్లాన్ వేసింది.

"లా ప్రకారం ఆస్తి మీకు దక్కుతుంది. మీకు సడేన్ గా పిచ్చి పడితే, మీ తరువాత వారసుడైన వాసుకి ఆ ఆస్తంతా దక్కుతుంది. హత్య చేయటంకన్నా కొంచెం కష్టమైనా, ఈ ప్లానే నిరపాయకరంగా కనపడింది వాళ్ళకు. వెంటనే రంగంలోకి దూకారు.

"ఆస్తి విషయం మీకు తెలియనివ్వలేదు. ప్లాన్ కి

నాందిగా ఓ వ్యక్తి మీ ముందు నడుస్తూ తన జేబులోని పర్సు పడేసుకున్నాడు. మీరు నిజాయితీ గలవారని వాళ్ళకు తెలుసు. ఆ పర్సు మీరు తీసి అతడికివ్వగా, కృతజ్ఞతగా అతడు మిమ్మల్ని ఆఫీస్ కి తీసుకెళ్ళాడు.

"నిజానికది ఇల్లే! ఆ ఇంటి వ్యవహారాలు చూస్తున్న వ్యక్తికి డబ్బిచ్చి లాంగ దీసుకుని, ఓ రోజు ఆ ఇంటిని వాడుకున్నారు. దాన్ని ఆఫీస్ లా కనిపించే ఏర్పాట్లు చేసారు స్టాఫ్ తో సహా. మర్నాడు మీరక్కడకు వెళ్ళే సరికి ఒట్టి ఇల్లు కనిపించింది. అలా జరిగేసరికి మీ బ్రెయిన్లో సంచలనం కలిగింది. దానిగురించి తీవ్రంగా ఆలోచించే సరికి మీ మెదడు కండిషన్ కొంచెం దెబ్బ తింటుంది.

"ఆ వెంటనే మరో వ్యక్తిని నియమించి మీ ఫ్రెండ్ గా నటింపజేసారు. మీ ఒడ్డు, పొడవు వున్న మనిషిని ప్లాస్టిక్ సర్జరీతో మీలాగే తయారుచేసారు. ఓ వ్యక్తిని హత్య చేస్తున్నట్లుగా ఫొటో తీసి అది మీరేనని భ్రమింపజేసారు. మీరు పనిచేస్తున్న షాప్ కి మీకంటే ముందే ఆ వ్యక్తిని పంపించి మిమ్మల్ని కన్ ఫ్యూజన్ లో పెట్టారు.

"ఆ తర్వాత వసంతను ప్రయోగించారు. అసలు వాళ్ళు వేసిన ప్లాన్ ప్రకారం వసంత మీకు దగ్గరగా వుండి అనుక్షణం మిమ్మల్ని కన్ ఫ్యూజ్ చేయాలి. ఆ హడావుడిలో మీ బుర్ర పనిచేయటం మానేయాలి. మరో నాలుగైదు రోజులుంటే నిజంగా ఆ పని జరిగేదే! కానీ, మీరీలోగా మేల్కొని, జాగ్రత్తపడి మాకు రిపోర్ట్ ఇచ్చారు.

"మీ స్థానంలో మరో అర్భకుడెవరైనా వుండివుంటే, కథ ఇంతవరకూ వచ్చేదికాదు. రెండు, మూడు సంఘటనలతోనే అతడి మతి చలించి వుండేది. ఖచ్చితంగా మెంటల్ హాస్పటల్లో చేరటమూ, ఆస్థంతా వాళ్ళ పరం కావటం

జరిగివుండేది. మీరు కాస్త ధైర్యం, సాహసం కలవారు కనుక తట్టుకోగలిగారు'' అని ముగించాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఇదంతా వినగానే నిజంగా ఇప్పుడు నాకు మతి చలించి నట్లయింది. ఆయన చెప్పిన ఏ ఒక్క విషయమూ నమ్మ శక్యం కాలేదు. నిజంగా నేనిప్పుడు లక్షాధికారినా? కేస్ని ఇంత త్వరగా విడగొట్టగలిగిన ఇన్స్పెక్టర్ వైపు కృతజ్ఞతగా చూసి అన్నాను:

''ఈ విషయాలన్నీ మీరింత త్వరగా ఎలా పరిశోధించ గలిగారు?''

''మీరు రిపోర్టు ఇచ్చాక, నిన్న పగలు మారువేషంలో ఆ బిల్డింగ్ దగ్గరకు వెళ్ళాను. వెనకవైపున్న ప్రహరీగోడ దూకి మీరు ప్రవేశించినట్లుగానే లోపలకు వెళ్ళాను. వెంటిలేటర్కి ఇవతలివైపున ఆటోమేటిక్ మినియేచర్ టేప్ రికార్డర్ ఎరేంజ్ చేసి వచ్చేసాను.

''రాత్రి పన్నెండు దాటిన తర్వాత మళ్ళీ ఆ ఇంట్లో ప్రవేశించి టేప్రికార్డర్ తీసుకుని వచ్చేసాను. దాన్లో రికార్డు అయిన సంభాషణలు వినగానే సగం కేస్ అర్ధమై పోయింది నాకు. దాని సారాంశం ప్రకారం ఈరోజు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు వాళ్ళు మళ్ళీ కలుసుకుంటారు. ఎనిమిది గంటలకు సిబ్బందితోసహా వెళ్ళి వాళ్ళ నలుగురినీ అరెస్ట్ చేశాను.

''ఇంటరాగేషన్లో కొద్దిమాత్రం ప్రయత్నంలోనే అసలు విషయమంతా వెళ్ళగక్కారు వాళ్ళు'' అని ముగించాడు ఇన్స్పెక్టర్.

—: ఐపోయింది :—